

Gemeente van onze Heer Jezus Messias

1. Dat de zin - Als het visioen ontbreekt - niet af is, moge duidelijk zijn. Eigenlijk ben ik wel benieuwd hoe *u* de zin zou afmaken. Als het visioen ontbreekt, ... wat zou er dan volgens u gebeuren? Zou *ik* de zin moeten afmaken, dan zou ik zeggen: 'Dan is de gemeente al gauw geen gemeente van de Heer meer.' In Spreuken 29:18 staat - in de NBG-vertaling - iets vergelijkbaars: 'Als het visioen ontbreekt, dan verwildert het volk.' De Nieuwe Bijbelvertaling heeft: 'dan vervalt het volk tot bandeloosheid.'

Het is een gevaar dat de gemeente bedreigt, dat ze het visioen dat haar bezielt, niet meer voor ogen heeft en houdt. Het gevaar dat ze haar roeping, haar opdracht - om de weg van de Messias te gaan, om navolgers van Hem te zijn - , naast zich neerlegt, dat ze voor andere zaken gaat, voor de gezelligheid, voor het ons-kent-ons-gevoel of dat ze de gemeenschap graag zou houdt, zoals die is, liefst met de eigen club mensen en vooral niet al te open, omdat je ten slotte niet weet wie er dan allemaal binnenkomen. Dat visioen echter mogen we niet kwijt. Het moet ons voor ogen blijven, willen we althans de naam 'messiaanse/christelijke gemeente' met recht dragen.

Daar zullen we - eigenlijk permanent - met elkaar over moeten nadenken hoe aan onze roeping vorm te geven. Een gemeentezondag, deze gemeentezondag, waarop ik mijn 25-jarig ambtsjubileum mag vieren, lijkt mij bij uitstek de plaats om daarover met elkaar in gesprek te gaan, met deze vragen naar onze roeping, met vragen naar onze missie, om bezig te zijn met de vraag hoe ons profiel eruit dient te zien.

Zij die weten hoezeer ik graag steeds met de kern van de zaak bezig wil zijn, zal het niet verbazen dat ik ervoor gekozen heb om mijn ambtsjubileum zó te vieren, zó inhoudelijk als maar mogelijk is, en graag nadenkend over de kernvragen, op deze gemeentezondag met de roeping van de gemeente.

Goed is het om een dag als vandaag te gebruiken om die roeping zo concreet mogelijk in te vullen. Daar zijn we recent als kerkenraad voor bij elkaar geweest op een bezinningsdag om tot een beleidsplan te maken. Iets dat niet lukt, als je geen visioen hebt, als je geen beeld hebt van de toekomst.

Twee dingen willen we vanmiddag aan u voorleggen: het profiel van de Bethelkerk, u hebt dat eerder ook al in *Betheltaal* zien staan, maar ook en vooral wat wij zien als speerpunten, waarin we onze roeping hebben geprobeerd tot uitdrukking te brengen. Drie hebben wij er geformuleerd.

1. De Bethelkerk wil dienstbaar zijn aan de samenleving; dat willen we vooral concreet maken in onze buurt, hoewel we ons daartoe niet willen beperken.

2. Het doorgeven van het geloof zien we als een tweede belangrijk speerpunt, juist ook omdat velen van ons daar zelf veel pijn ervaren, aangezien men niet (altijd) in staat is geweest om dat geloof aan kinderen en kleinkinderen zodanig over te geven dat ook zij in dat spoor verder gaan.

3. Het derde speerpunt heeft te maken met de manier waarop wij het geloof in onze gewone doen en laten vormgeven: liefde uitdrukken in levensstijl hebben we dat genoemd.

Daarin, in deze drie, zien wij als kerkenraad onze roeping geformuleerd. U mag weten dat we graag van u horen of u deze speerpunten met ons deelt. Wellicht hebt u nog aanvullingen of wilt u nog op andere speerpunten wijzen.

2. Drie Bijbelverhalen hebben wij gelezen. Het zijn de drie verhalen, die mijn vader en ik ook vijftientig jaar geleden gelezen hebben, bij mijn intrede in Lekkerkerk. Alle drie verhalen van mensen op de berg. Plek van Gods ontmoeting. Plaats waar God van zich doet spreken. Plek waar mensen iets van Gods heerlijkheid mogen proeven. Plaats waar God aan mensen voorbijgaat, zoals bij Mozes en bij Elia. Verhalen die met elkaar in verband staan. Verhalen die op elkaar rijmen.

Met bijzondere aandacht vandaag voor het verhaal, waar ik sindsdien een bijzondere band mee heb: het verhaal van de verheerlijking op de berg. Vijftientig jaar geleden in de versie van Matteüs (17:1-13), vandaag uit het evangelie dat mij de laatste jaren dierbaar is geworden: het Lucasevangelie (9:28-36).

Het verhaal van de verheerlijking op de berg: voor mij verbeelding van het feit dat je het onderweg al even mag zien waar de weg van de Messias ten laatste naar toe voert, waar die op uitloopt.

Als het visioen ontbreekt, dan houd je het als gelovig mens vaak niet al te lang uit. Leven van de belofte alleen is moeilijk en blijft moeilijk. Wij willen het toch graag steeds zien. De belofte moet in vervulling gaan, liefst zo snel mogelijk. We hebben dat ook bij onze gebeden. Het liefst zagen we ze direct verhoord. God de tijd en de ruimte geven om daar op zijn eigen wijze mee aan de gang te laten gaan, velen van ons hebben daar grote moeite mee. De verhooring moet niet te lang uitblijven, of we zijn al snel teleurgesteld in God, omdat Hij niet doet wat wij vragen.

In de gelijkenis van de onrechtvaardige rechter, waarover we het binnenkort op de seniorenzondag zullen hebben, wordt de zaak aan het slot omgedraaid, zoals dat zo vaak in Bijbelverhalen gebeurt, en worden *wij* bevraagd, iets waar we nogal wel eens moeite mee hebben. Merkwaardig eigenlijk. We lijken niet

echt te beseffen dat we in een relatie met de Here God staan, waarin het een kwestie is van over en weer. Alsof het altijd van één kant moet komen. Alsof wij niet ook onze rol in die relatie hebben. Alsof in de relatie God niet ook ons zou mogen bevragen, alsof God niet ook iets van ons zou mogen vragen. Zo klinkt aan het slot na de gelijkenis de vraag: zal hij nog geloof vinden op de aarde? waarmee zoveel gezegd wil zijn als: Blijf jij er nog aan vasthouden, aan mijn belofte dat Ik recht zal doen? Je geeft toch niet op?!

Gemeente, als in de afgelopen jaren mij iets steeds meer voor ogen is gaan staan, dan is het wel met betrekking tot geloof, dat je de Hebreeuwse achtergrond van 'geloven', het werkwoord *aman*, waar ons woord *amen* vanaf geleid is, niet/nooit mag vergeten. Geloven is dan eigenlijk niet meer dan: aan dat woord, aan die belofte *vasthouden*, dat woord/die belofte niet loslaten.

Je mag weten dat *Hij* trouw is, zoals zijn Naam al zegt, zo hoorden we uit Exodus 3, het verhaal van de brandende braamstruik, waar God tegen Mozes zegt: 'Ik zal zijn die Ik was.' 'Degene die Ik vroeger was, zal Ik opnieuw zijn. Je mag weten dat Ik trouw ben.' Wat Hij direct daarbij aan ons vraagt, is of *wij* ook trouw zijn aan Hem.

Iets dat mij in de afgelopen tijden in het bijzonder voor ogen is gaan staan, is hoezeer God en mens in die relatie met elkaar verbonden zijn. Dat, als je wat van God verlangt, als je op Hem hoopt, dat je dan steeds ook moet weten dat daar ook iets van jouw kant bij gevraagd wordt. Dat dat niet van elkaar is los te maken.

3. Wat mij eigenlijk steeds weer verrast - ik keer terug naar het verhaal van de verheerlijking op de berg - is dat God dat heus wel begrijpt, dat een mens het moeilijk kan volhouden, als het visioen ontbreekt, dat een mens het nodig heeft om er zo nu en dan al even iets van te zien, van vervulling van de belofte. En dat niet alleen, Hij begrijpt dat verlangen niet alleen, maar Hij komt daar ook aan tegemoet. Kijk, daar kan ik nou ontroerd van raken dat God zo is, dat Hij niet zegt: 'Ik heb mijn eigen program, en dat zet ik door. Dat moet je nu maar geloven.' Nee, Hij kent ons door en door, daarom doet Hij ook iets met ons. Hij laat ook zien dat Hij daar niet aan voorbijgaat, aan onze nood, aan onze wensen, Daar doet Hij ook wat mee, Hij komt daar zelfs aan tegemoet. Dat zal u toch ook raken?

We mogen het vanmorgen al even zien, waar die weg, die Jezus vlak hiervoor schetste, de weg van het lijden (9:22), ten slotte op uit loopt. Aan de Emmaüsgangers zal hij het zo formuleren: Moest de christus dit alles niet lijden en zijn heerlijkheid binnengaan? Kijk, gemeente, dat is wat we vandaag al even mogen meemaken: die heerlijkheid die Hem ten laatste, bij de opstanding, ten deel zal vallen.

4. Ik kan het me nog zo goed herinneren, die jongen in Lekkerkerk, die een keer tegen me zei, toen we het hadden over de weg, waartoe Jezus mensen oproept: 'Als je zou doen, waartoe Jezus oproept, dan red je het niet.' Die woorden ben ik nooit meer vergeten. Wat ik toen tegen die jongen gezegd heb, weet ik niet. Ik denk dat ik te perplex was van deze woorden, om adequaat antwoord te geven. De woorden hebben me sindsdien nooit meer losgelaten. De hele zin raakte me: 'dan red je het niet', maar veel later drong het pas tot me door dat hij nu juist dat Bijbelse kernwoord 'redden' gebruikte, maar hier in de ontkennde zin: 'dan red je het niet.' Volgende week preek ik in Lekkerkerk. Het verhaal dat ik daar zal lezen, zal hetzelfde zijn als waar ik hier vanmorgen over preek: het verhaal van de verheerlijking op de berg. U vraagt waarom? Omdat dit verhaal nu juist daarvan, van die zin van die jongen, het tegenbeeld wil zijn! Nog een keer: Omdat dit verhaal nu juist van de uitspraak van die jongen het tegenbeeld wil zijn! In zijn gedachte wordt dat niks, helemaal niks, als je voor die weg kiest, als je die weg gaat, dan red je het niet in het leven, dan slaag je niet, dan verlies je het. Het verhaal van vanmorgen, Jezus' verheerlijking op de berg, wil ons echter iets heel anders laten zien. Die wil laten zien dat die weg ten laatste (!) uitloopt op verheerlijking. In termen van onze tijd: 'Wat een prachtvent is hij voor zo'n weg kiest!'

Waar die weg van het lijden, die weg van vernedering, ten slotte uit komt? Die komt ten slotte bij God uit.

5. Wat ik mij in de afgelopen 25 jaar steeds meer ben gaan realiseren, waar het in dit verhaal van de verheerlijking op de berg over gaat, dat is - dat bijzondere - dat we - vanmorgen - al even de Opgestane Heer mogen zien. Ik zou bijna zeggen, en ach, waarom zou ik het ook niet zeggen, laat ik dat nu maar gewoon doen, wat we vanmorgen in handen krijgen, is het *bewijs* - aan dat woord wil ik vanmorgen nou eens even niks af doen - dat is het bewijs dat die weg van de Messias ten slotte op verheerlijking uitloopt, dat die weg ten slotte bij God uitkomt. Het verhaal van de verheerlijking op de berg als het bewijs dat die jongen uit Lekkerkerk er naast zit, met zijn opmerking dat je het dan niet redt. Had hij gelijk, dan kan dit verhaal van verheerlijking niet verteld worden. Het zou nergens op slaan!

Kijk, gemeente, hier zit nou net het punt van het geloof. Daar draait het nou net om: of je gelooft dat als je die weg gaat die de Messias is gegaan, je dan uiteindelijk deelt in zijn verheerlijking. Dit verhaal is er om ons dat vertrouwen te geven, dat die weg van Hem begaanbaar is en je ook echt ergens brengt.

6. Weet u waarom ik u zo graag deze verhalen vertel, waarom ik zo graag op deze plek sta. Eigenlijk, omdat ik zelf zo door Hem, de Here God verrast wordt. Dat Hij zo ongelooflijk goed weet hoe wij zijn, en dat Hij daar telkens ook rekening mee houdt. Neem nou toch dit prachtige verhaal, waarmee ik het ambt heb mogen beginnen. Begrijpt u nou hoe graag ik u dit verhaal vandaag wil vertellen? Omdat Hij ermee zo blij van geeft dat Hij oog heeft voor ons verlangen om het al even te mogen zien: dat koninkrijk van Hem.

En weet wat u mij nog meer raakt, dat Hij ons dan ook nog alle ruimte geeft, dat Hij je niet dwingt om Hem te volgen. Moet u zijn woorden maar horen die aan dit verhaal voorafgaan. Dan staat er niet: 'Volg mij op die lijdensweg, maar: 'Indien iemand mij volgen,!' Het hoeft dus niet per se. 'Indien iemand mij volgen, ...' Die ruimte krijg je van Hem.

Maar als je dan hoort waar die weg ten slotte op uitloopt, dan zou je toch eigenlijk gek zijn als je niet in zijn spoor gaat?

In de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

*Gemeentezondag
25-jarig ambtsjubileum, 7 maart 2010
Bethelkerk, Den Haag-Loosduinen
ds. Nico Riemersma*